నా మొహం నిండా స్వేద బిందువులు తుడుచుకుంటూ విజయోత్సాహంతో కన్ను గీటాను.

బదులుగా...

"శభాష్" అన్నట్టుగా కన్ను గీటింది సుమిత్రాంటీ.

అద్దె ఇవ్వడాన్కి వెళ్ళి, సుమిత్రాంటీ చేతిలో మూడొందలు ఉంచాను. లెక్క పెట్టుకొని తక్కువిస్తున్నట్టుగా బెరుగ్గా చూసింది.

"సరిగ్గా ఉన్నాయి ఆంటీ... కావల్సిస్తే మరోసారి లెక్కబెట్టుకోండి" అని అన్నాను.

"ఇంకా వెయ్యి రూపాయలు" కోపంగా అడిగింది.

ఇంత కోపం సుమిత్రాంటీలో ఎప్పుడూ చూళ్లేదు నేను.

వినయంగానే, 'ఎందుకు?' అని అడిగాను.

"ఏమీ తెలియనట్టు నటిస్తే... ఊరుకుంటాననుకుంటున్నావేమో?! చీర, జాకెట్టు చింపుకొని ఇంట్లో మా అమ్మ లేనిది చూసి, బలవంతం చేయడానికి ప్రయత్నించావని పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వగల్ను.... కమాన్" హెచ్చరించింది ఆంటీ.

ఎవడికన్నా చెపితే— ఈమె ముందు తన శక్తి సామర్థ్యాలు చూపించడం కోసం, నాలుగు తన్నులు ఎక్కువ తంతాడు.

ఇక ఆలోచించలేకపోయాను.

నోర్మూసుకుని రూంలోకి వెళ్లి ఫస్ట్ ఇయర్ ఫీజ్, బుక్స్, చేతి ఖర్చులకని నాన్నగారు పంపించిన మొత్తం ఆరొందలు, తర్వాత తీసుకుంటానని ఓ ఫ్రెండ్ ఇచ్చిన నాల్గొందలు తెచ్చి యిచ్చాను.

ఇంత పెద్ద చేదు సంఘటనను, నా జీవితంలో మొట్ట మొదటిసారిగా అనుభవించిన నేను, పెట్టా, బేడా సర్దుకొని మరుసటిరోజే ఖాళీ చేశాను ఆ ఇంట్లోంచి.

ముమ్ముందు జీవితంలో మరే 'ఆంటీ'ని ఆ దృష్టితో చూసి, ఉద్రేకపడి ఇలాంటి సంఘటనలు పునరావృతం కాకుండా జాగ్రత్త పడ్డాను.

"విల్"

"ఎవరైనా మరణ శాసనం వ్రాయకుండా చనిపోతే దానిని "యిన్ టెస్టేట్" అంటారు. మరి నువ్వు ఏమని రాశావేంటి?" పరీక్ష రాసి వచ్చిన కొడుకుని అడిగేడు తండ్రి.

"[illegible]" అని రాశాను నాన్నా..." జవాబిచ్చాడు కొడుకు.

[illegible]. వెంకటేశ్వరరావు

రిక్షావాలా!

ఖమ్మం బస్‌స్టాండ్ రద్దీగా వుంది. బయట రిక్షాల అడ్డాకూడా అలాగే ఉంది. అక్కడి రిక్షావాలాలలో విజయ్ కొట్టొచ్చినట్టుగా కనిపిస్తున్నాడు. కారణం అతను అండర్ గ్రాడ్యుయేట్. నిరుద్యోగి. ఎంతో కాలం ఉద్యోగం కొరకు ఎదురు చూసిన ఫలితమే ఈ రిక్షావాలా వేషం.

బస్ స్టాండ్ నుండి ఓ భారీ కాయం సూటిగా విజయ్ వద్దకు వచ్చి, చెరువు బజార్‌కు బేరం కుదుర్చుకొని రిక్షా ఎక్కాడు. అతి కష్టం మీద అయాసంతో ఆ భారీ మనిషిని గమ్యానికి చేర్చి పైసల కోసం ఆ మనిషి వైపు చూశాడు. జేబులన్నీ వెతికి రెండు వందనోట్లు

ఒక లాటరీ టికెట్టు, మూడు రూపాయి నోట్లు తీశాడు. విజయ్ వద్ద చిల్లర లేదు. తనకు రావలసింది నాలుగు రూపాయలే. ఆ భారీ మనిషి మూడు రూపాయలూ మరియూ ఎంత వద్దని చెప్పినా వినకుండా లాటరీ టిక్కెట్టు కూడా అంటగట్టాడు.

విజయ్ కు రోజులు భారంగా గడుస్తున్నాయి. భార్యకు కట్టుకోవడానికి సరైన చీర లేదు. పిల్లలకు లాగుంటే చొక్కా వుండదు. చొక్కా వుంటే లాగు వుండదు. ఇంక చదువు చెప్పించే ఓపిక ఎక్కడిది.

ఆ రోజు అతని జీవితంలో మలుపు తిరిగిన రోజు. విజయ్ ఆనందానికి అవధులు లేవు. ఆ రోజున ఆ భారీ మనిషి ఇచ్చిన లాటరీ టిక్కెట్టుకు ఫస్ట్ ప్రైజ్ లక్ష రూపాయలు రావడమే. విజయ్ జీవితం మారి పోయింది. ఆ డబ్బుతో ఓ వ్యాపారం మొదలు పెట్టాడు. అదృష్టదేవత పంచకళ్యాణి గుర్రమ్మీద పరుగులు తీస్తోంది. ఆర్నెల్లు తిరగకుండానే ఖమ్మంలోని ధనవంతుల లిస్టులో చేరిపోయాడు.

అతని భార్య కాలు క్రింద పెట్టదు. ఒకసారి కట్టిన చీర మళ్లీ తిరిగి కట్టదు. యిక పిల్లలు— హైదరాబాద్‌లో పేద్ద పేరున్న రెసిడెన్సియల్ స్కూల్‌లో చదువుతున్నారు. ఇక విజయ్‌కు క్షణం తీరికుండదు. ఎప్పుడూ టూర్లే, ఉన్న బిజినెస్‌లు చూసుకునే టైం లేదు.

హడావిడిగా హైదరాబాద్ బయలు దేరాడు. కారణం సి.ఎమ్. గారితో స్పెషల్ అపాయింట్‌మెంట్. మారుతీ కారు ఝూంమంటు రోడ్డు వెంట దూసుకు పోతోంది. అతని ఆలోచనలు గతం వైపుకి మళ్ళాయి. తను ఇలాంటి జీవితం గడపాలని తన రిక్షాలో పడుకొని ఎన్ని వందల సార్లు కలలు కనలేదు. ఆ కోరిక ఇప్పటికి తీరింది.

రిక్షాబాబు..... ఓ రిక్షాబాబు వి.డి.ఓ. కాలనీకి వస్తావా? అని పెద్దగా తట్టి లేపడంతో ఈ లోకం లోకి వచ్చి పడ్డ విజయ్‌కి ఇది కూడా కలేనని అర్థం కావడానికి ఐదు నిమిషాలు పట్టింది. ఇక తన బ్రతుకు కలల బ్రతుకేనా అని, నిరాసగా రిక్షాని వి.డి.ఓ. కాలనీ వైపు మళ్ళించాడు పాపం విజయ్.

— రామడుగు వసంత కుమార్